

Els més venuts

Opinió

CATALÀ	
FICCIÓ	NO-FICCIÓ
1 [1] Blackwater. La riuada MICHAEL MCDOWELL Blackie Books 272 pàgines / 9,90 € 1/21	1 [1] Quadern Blackie Books DIVERSOS AUTORS Blackie Books 64 pàgines / 9,90 € 2/4
2 [2] Un animal salvatge JOEL DICKER La Campana 448 pàgines / 23,90 € 3/13	2 [2] Merèixer la victòria DAVID MADÍ I CENDRÓS Columna 336 pàgines / 21,90 € 1/4
3 [3] Blackwater. El dic MICHAEL MCDOWELL Blackie Books 272 pàgines / 9,90 € 4/19	3 [3] Tres mesos de vacances NEUS ROSSELL Rosa dels Vents 216 pàgines / 20,90 € 3/15
4 [4] Història d'un piano RAMON GENER Columna 464 pàgines / 22,90 € 2/16	4 [4] Vull estar despert quan em mori ATEF ABU SAIF / Blackie Books 240 pàgines / 20 € -/1
5 [5] Blackwater. La casa MICHAEL MCDOWELL Blackie Books 272 pàgines / 9,90 € 5/17	5 [5] Un dia a la vida de l'Abel Salama NATHAN THRALL Periscopi 328 pàgines / 21,90 € 4/5
CASTELLÀ	
FICCIÓ	NO-FICCIÓ
1 [1] Un animal salvaje JOËL DICKER Alfaguara 448 pàgines / 23,90 € 7/13	1 [1] Cuaderno Blackie 13 VARIOS AUTORES Blackie Books 96 pàgines / 12,90 1/4
2 [2] Blackwater. La riada MICHAEL MCDOWELL Blackie Books 272 pàgines / 9,90 € 1/21	2 [2] Recupera tu mente... MARIAN ROJAS ESTAPÉ Espasa 320 pàgines / 20,90 € 6/13
3 [3] Blackwater. El dique MICHAEL MCDOWELL Blackie Books 272 pàgines / 9,90 € 4/19	3 [3] Hábitos atómicos JAMES CLEAR Harper Collins 336 pàgines / 19,90 € 2/198
4 [4] Esnob ELÍAS BENAVENT Suma de Letras 500 pàgines / 21,90 € 3/4	4 [4] Cuaderno golden Blackie VARIOS AUTORES Blackie Books 96 pàgines / 12,90 € 5/4
5 [5] Blackwater. La guerra MICHAEL MCDOWELL Blackie Books 272 pàgines / 9,90 € -/15	5 [5] Estuve aquí y me acordé de nosotros ANNA PACHECO Anagrama 152 pàgines / 11,90 € 4/16

Rànquing setmanal del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura

* Posició setmana anterior / Setmanes en el mercat

A peu de pàgina

ANNA GUITART

Un escalador preparant el mosquetó durant una sortida. GETTY

Quan la pèrdua de les paraules es converteix en un llibre commovedor

“El pare feia cims, sempre en va fer. Prenia un camí i enfilava amunt, sense mirar enrere. Amunt.” Aquest és l’inici d’un dels llibres més bonics i commovedors que he llegit últimament. Cristina Masanés comença així *Marxarons* (L’Avenç), però de seguida, molt poques línies després, fa un gir: “Quan vaig entrar a la unitat de cures intensives, no hi havia ningú.” I és que el llibre lliga molt bé aquestes dues coses: Masanés ens parla de la travessia que va haver de fer el seu pare, quan, amb 67 anys, va patir un vessament cerebral i va perdre la capacitat de parlar. Alpinista apassionat, havia fet molts cims, però ara li tocava intentar conquerir-ne un de molt difícil: recuperar la parla estava a l’altura de coronar l’Everest. El paral·lisme funciona molt bé al llarg de tot el llibre: “Viatgers i caminants ho saben: quan no hi ha un terreny fressat, cal obrir-ne un de nou. Com sigui”.

Això és exactament el que van haver de fer. Si no es podien comunicar amb llenguatge –el seu pare ja no tenia les paraules– havien de buscar maneres noves de fer-ho. L’autora explica com va ser la cerca d’aquest espai comú, i entenem la importància d’un gest, d’una mirada, d’una carícia. Seguim la travessia logopèdica, i Masanés ens parla de com es fa la construcció del llenguatge, que comença quan som petits. Una cosa que em va impressionar especialment és el moment en què explica com el seu pare havia de tornar a aprendre a parlar, amb els mateixos recursos que els nens, però amb una diferència: “El pare s’apropava al llenguatge amb un llast insalvable, amb la càrrega d’una expectativa, des de la consciència d’haver perdut un món i amb el

desig de recuperar-lo”. Els nens no saben què els espera, però la desesperació, la frustració de saber tot el que has perdut, de no poder recuperar-ho, devia ser terrible.

També per a la família: *Marxarons* explica el procés del pare, però també és la crònica d’un acompanyament, ple de dubtes, incerteses i tristeses que l’autora no especifica, però que es llegeixen entre línies. Parla de mentides que volien animar el pare, que s’esforçava sempre, sense resultats. Humor, cava, muntanyes i un gos, el gos del pare, van ajudar a la resistència, que devia ser dura. Em sembla que, com a lectors, hi podem reconèixer l’experiència d’acompanyament, d’altres malalties o circumstàncies, i el neguit de com ser-hi, de com fer-ho, de no defallir.

Hi ha molta dignitat i molta tendresa en la manera com Masanés parla del pare: “El sentim plorar”, i no cal que digui res més. Mentre ens parla del procés per recuperar la parla, de totes les preguntes que han d’intentar respondre (allò que no s’anomena deixa d’existir?, és possible imaginar un món sense noms?, s’ha de renunciar a la comunicació sense paraules?), Masanés fa el retrat d’un home nascut el 1935, “d’una generació que va aprendre a escriure mentre es perdia una guerra”. M’ha agradat molt aquesta part, també com parla de l’avi, que va deixar el camp per la ciutat i a qui fer pa va salvar de la guerra. Amb molt poc, Masanés dibuixa un univers. Quan vaig tancar el llibre, vaig pensar dues coses. La primera, que quina manera tan bonica de transmetre’ns la bellesa i la màgia del llenguatge, de fer-nos apreciar una cosa que a vegades donem per descomptada. I la segona: com ha pogut posar tantes coses en un llibre tan petit? 📖